

„Vidělas je přece? Chceš jim to zničit jen proto, že ti ve čtyřiceti chybí maminka? Nech je, ať jsou šťastný podle svého.“

„Ale co já?“

„Lásko, nerad ti to říkám, ale o tebe nejde.“

Jenže Kamila měla pocit, že o ni jde. Právě když matka odcestovala, začala ji zoufale potřebovat. Jenže stejně jako dřív nedokázala odmítnout, kdykoliv ji máma povolala splnit nějaký neodkladně nicotný úkol, neuměla ji teď Kamila poprosit, aby přerušila ty směšné lekce samby pro pokročilé a hodiny tenisu a vrátila se Kamilu obejmout a pofoukat jí bebíčko. Zpočátku mámě každý večer volala. Jednoho dne byli se Zbyškem v divadle a Kamila musela hovor vynechat. Máma vůbec nezaregistrovala, že se Kamila neozvala. Pak se pauza protáhla na dva, na tři dny a máma to Kamile nevytkla. Všechno se obrátilo. Místo toho v duchu mámě vyčítala, jak je sobecká. Ale ona byla jenom šťastná. Vůbec nechtěla Kamile vracet to, jaká kdysi byla ona sama. Nikdy se Kamily přes ten rozostřený sky-pový obrázek nezeptala, jestli je šťastná. Protože, stejně jako kdysi Kamilu, ji to prostě nenapadlo. Ona šťastná byla, a proto automaticky předpokládala, že její dcera je na tom stejně. Protože máma Kamilu milovala. To se tak stává, že když jsme šťastní, zapomínáme na druhé. Naše štěstí nás zahlcuje. Omámí.

Kamila mámě nezavolala, když Zbyšek několikrát po sobě nepřišel v noci domů, stalo se to zhruba před rokem a půl, poprvé za tu dobu, co žili spolu. Kamila byla nejdřív vyděšená, pak naštvaná, a nakonec se smířovala s tím, že ji Zbyšek opouští. Asi po třech měsících to skončilo. Zby-

šek přestal odcházet, toulat se neznámo kde, a nepodal jí k tomu ani slovo vysvětlení, ani neposkytl omluvu, o níž se domnívala, že by na ni měla právo. Byla ráda, že to pomínulo, a bála se zeptat, aby to náhodou nepřivolala zpátky. Kamila mámě nezavolala ani tehdy, když odjel s Příšerou na prázdniny a ji nechali doma. Zbyšek to zdůvodnil tak, že nechce Kamilu stresovat pubertáckým chováním své dcery. A Kamila k tomu nepoznamenala, že chování Příšery ji stresuje sedm let a zatím se s tím dokázala vyrovnat, protože Zbyšek se pokaždé tvářil, že vůbec o nic nejde, a ona mu nechtěla odporovat. Mohla mámě zavolat už mnohem dřív, když ji bolívalo srdce a měla pocit, že se její život potápí. Mohla zavolat, když měla pocit, že se potopil. Měli jedno období, kdy Kamila celé večery plakala a Zbyšek mlčel. Cítila, že je přikována řetězem ke dnu a je jí tu a tam dovoleno připlout k hladině a loknout si vzduchu, aby se udržela při životě. Tehdy poprvé sáhla po cigaretách. Nikdy se mámě nepřiznala, že kouří.

Kamila má najednou doslova fyzickou potřebu mámu vidět. Příšera se povaluje v obýváku se sluchátky na uších a ze třípytkového přístroje si pouští muziku. Kamila aktivuje Skype, ale typické žbluňkání, které se dožaduje volaného, zůstává bez odezvy. Máma s otcem Zbyškem si pravděpodobně dopřávají dopolední tenisový trénink. Od dveří se ozve zacinkání zvonku a vzápětí zaharaší klíč v zámku. Kamila ví, že to je Zbyšek, vždycky takhle chodil domů. Tři týdny toužila, aby se to stalo znovu. Vyskočí a Zbyšek už je v předsíni. Kamila najednou neví, co má udělat. Pozdravit ho? Vrhout se mu kolem krku? A tak jen stojí.